Як я люблю тебе, мій краю вугляний,
твій кожний камінець, твою билину кожну,
де я пішов на бій за щастя вдаль тривожну,
що снилося мені в заграві заводській...

Коли доводиться в краях твоїх бувати,
од щастя плачу я, і плачу, і сміюсь...
Щоб сили для пісень джерельної набрати,
я серцем до землі донецької тулюсь.

Ті верби над Дінцем, що я повз них проходив,
і рейок димний дзвін, і шахти на горі,
куди біжать, біжать вагончики з заводу,
смуглява дітвора, щасливі матері...

Це там, це там, це там зростали ми й любили,
і я горджусь, що я землі моєї син,
де силу мускулів машини замінили,
щоб назавжди забув шахтар про кайла дзвін,

Щоб він злетів орлом в простори наукові,
щоб шлях пізнав до зір не тільки у піснях.
Я шлю тобі слова безмірної любові,
донецький краю мій, на твій громохкий шлях.

Цвіти, сіяй, грими! Чаруй життя красою
і прокладай нову, іще не знану путь!
В майбутнє ідучи веселою ходою,
у щасті про свого поета не забудь.

1959